

И злобенъ протестъ възстава въ душата противъ сждбата, която е дала такъвъ горчивъ, пълень съ тѣга и неизплакани сълзи жребий на артиста...

Нѣкога — то не бѣше тѣй отдавна — преди по-малко отъ двадесетъ години — Матю и Маня, обсипванитѣ съ цвѣтя, носенитѣ на ржце...

Кжде сж днесъ?!

Матю търпи най-голѣмата обида, която може да търпи артиста и човѣка.

— Насмѣшкитѣ, злитѣ — понѣкога подли — слова, даже отъ тия, които съ любовъ къмъ изкуството и чозѣка той е вадилъ нѣкога си за ушитѣ отъ қалъта, училъ ги е, присаждалъ имъ съ своитѣ пламенни и вдѣхновени идеи на изкуството, възвишени пориви и упжтвания... Наредъ съ други нѣкои държавни храненици, които и до сега не могатъ да усмирятъ лошитѣ чувства въ душата си, останали отъ ония години, когато на-истина, Съвремененъ театъръ бѣше тежъкъ укоръ за държавната трупа.

Еднитѣ и другитѣ не пропусчатъ случай да дразнятъ болката, която откри въ душата на „падналиа орелъ“, принуждението да влѣзе и той, въ горчивъ часъ, подъ държавна стреха, да му говорятъ за „нафталинъ“, когато тѣ се нуждаятъ отъ такъвъ, не по-малко отъ него, безъ да иматъ неговото минало, което, види се, слѣпи сж да видятъ...

А Маня?

А носената на ржце Маня?

Тя лежи сразена отъ недѣга, полученъ на сцената, въ полуотоплена стая, самотна, сякашъ захвърлена, и нито на единъ отъ бившитѣ нейни почитатели не идва на умъ да посети поне веднѣжъ сразената и умираща въ страшна мжка нѣкогашна „Саломе“, „Настя“, „Офелия“, „Дора“...

Бившитѣ студенти, въ душитѣ на които е горѣлъ огънь преди двадесетъ години въ Славянска беседа, днесъ не сж тѣ: прежния огънь въ тѣхъ е огасналъ; а сегашнитѣ студенти не сж виновни, тѣ не знаятъ и не могатъ да знаятъ нито Маня, нито Матю.